

Victor Hugo

«Produce una inmensa tristeza pensar que la naturaleza habla mientras el género humano no escucha».

Punt de vista

El Delta expropiat

Com pot ser que les institucions amb més responsabilitat en la protecció dels ecosistemes siguin les que acceptin veure morir l'aiguamoll més important de la conca mediterrània peninsular sense fer res per evitar-ho?

L'actitud suïcida de l'Administració provocarà en poc temps la desaparició d'una indústria salinera, l'única de Catalunya i amb més de 60 llocs de treball, així com bona part de la fauna associada a aquesta activitat

El Govern de la Generalitat ha decidit condemnar a mort el delta de l'Ebre sota la influència d'ecologistes, mediambientalistes, i alguns representants de la comunitat científica, encabits en la gestió dels sediments retinuts a Riba-roja i Mequinensa com única mesura per evitar la regressió de les platges i la pèrdua dels valors naturals propis dels aiguamolls costaners. Uns sediments que, en el millor dels casos, arribaran tard, seran de baixa qualitat i, a més, del tot insuficients, mentre el delta es perd sota les aigües a cops de llevantada, en un moment d'una greu emergència mediambiental que requereix actuacions urgents a la línia de la costa, mitjançant la gestió massiva d'arenas del fons marí fent servir dragues marines potents per retornar a les platges l'amplada que varen gaudir fa setanta anys, recuperant, així, la imprescindible funció mediambiental que permet mitigar l'efecte erosiu de força de les onades.

Aquesta actitud suïcida de l'Administració provocarà en poc temps la desaparició d'una indústria salinera, l'única de Catalunya i amb més de 60 llocs de treball, així com bona part de la fauna associada a aquesta activitat, una veritable meravella difícil de trobar al nostre territori, per no parlar les llacunes de l'illa de Buda sotmeses a forta regressió i a la lamentable pèrdua dels espais lacunars i la caiguda vertical d'una biodiversitat amb gran reconeixement internacional. L'amenaça també inclou la urbanització del Riumar, l'històric restaurant dels Vascos, i milers d'hectàrees d'arrossars limítrofes amb la costa. Com pot ser que les institucions amb més responsabilitat en la protecció dels ecosistemes siguin les que acceptin veure morir l'aiguamoll més important de la

conca mediterrània peninsular, i segon de la península Ibèrica després de Doñana, sense fer res per evitar-ho, havent-hi solucions més barates, sostenibles, efectives, d'execució immediata, i practica-des amb èxit a tot el món, incomplint així les directives europees i els convenis signats?

El passat abril el Govern d'Espanya va presentar l'esborrany del Pla de Protecció del Delta que proposa un clar abandonament desordenat de les «trinxeres» donant la batalla del delta per perduda, oferint expropiacions, permutes i atermenaments a 600 metres de la franja costanera del delta per fer «actuaciones de acomodamiento» quan el que realment pretenen és «acomodar-se» a no fer res, així com aplicant una important partida pressupostària a la proposta de gestió dels sediments, doblegant-se als dictats dels ambientalistes i científics, sembla que únicament interessats en la «gestió» dels diners destinats a la «gestió» dels sediments. Quines obscures pretensions amaguen aquests col·lectius que semblen desitjar el delta del segle XVII, salinitzat i abandonat, sense gent, sense arrossars ni activitat antròpica de cap mena? Potser volen apoderar-se del delta per fer un espai privilegiat pel d'estudi de les aus (amb poblacions molt reduïdes respecte a les actuals), o un laboratori on estudiar el fenomen de canvi climàtic, això sí, dotat d'un suculent finançament des dels governs? I, de tot això, què hi treu el Govern català? Potser en aquest model de Delta

despoblat ja no hi haurà l'oposició dels antitransvasistes per poder endur-se'n l'aigua que regaven els ja desapareguts arrossars a Barcelona i d'altres indrets de Catalunya castigats per la sequera? Sembla que tot encaixi, no?

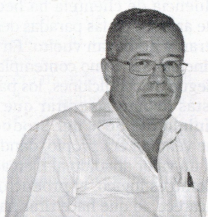
Com podem explicar que la Generalitat posi «bastons a les rodes» a la proposta de l'Estat de dipositar 375.000 metres cúbics d'arena a les platges més castigades del delta per sortir de l'emergència que pateixen davant el risc de llevantades a les portes de l'hivern, adduint la necessitat d'un informe d'impacte ambiental que no és preceptiu per llei? I la gestió dels sediments «riu avall», un veritable plag de la natura difícil de concebre, no requereix el mateix informe d'impacte ambiental? Per què aquesta diferència de tracte? El que passa és que al Govern de la Generalitat el delta l'importa ben poc, i el cert és que sempre ha estat així. Barcelona sols s'ha preocupat del delta quan l'aigua ha estat un bé escàs, les energies renovables una demanda social, i el fervor popular que va aixecar l'antitransvasisme, una oportunitat política. I què diem de la llacuna de la Ricarda, que amb tots els respectes és un aiguamoll molt menys important que el delta de l'Ebre, i que per desavinences de caràcter mediambiental va provocar un trencament del pacte de govern, i va fer trontollar l'aprovació d'uns pressupostos... Què és el Delta per a l'Administració catalana per negar-li la seva existència? És que no som catalans?

El voraviu

La unitat inexistent del sobiranisme

Què s'ha de fer primer, la revolució o la independència? El dubte existencial dels independentistes continua planant sobre la història de Catalunya. A Espanya estan ben tranquils

Els analistes polítics diuen que el pacte del president Aragonès amb els comuns per tirar endavant els pressupostos de la Generalitat «trenca el bloc independentista». Tanmateix, quan hi ha hagut mai un «bloc independentista»? Aquesta majoria parlamentària del 52% d'independentistes que tant branden els més optimistes, quan s'ha fet valdre de debò? El president Aragonès, com a cap de Govern, té la responsabilitat de governar i, per fer-ho, necessita un pressupost. Si no surt del 52%, ha de sumar amb un altre bocí del Parlament. Aragonès, del qual el mateix president Pujol ha valorat la seva «discreció», ha fet el que havia de fer, tot i haver d'entomar coses molt grosses com «autonomista», el pitjor dels insults que pot rebre un president d'ERC per les reminiscències històriques que comporta. I és que la història es repeteix per enèsima vegada. Hi ha un llibre anònim manuscrit que durant la Guerra Civil escrivia un sergent d'Infanteria dels nacionals. Una de les descripcions de la situació al front de batalla fa així, gairebé en poesia: «El sol, primers destellos. / ¡Atacamos, capitán? / No, tranquilos, que ya están / atizándose entre ellos».

GUILLEM BORÉS SALADICH
President de la Zona de Reg de l'illa de Buda

JOSEP RAMON CORREAL
Periodista. Exdirector de Diari de Tarragona